

41. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ASIGURE ÎNVIEREA NOASTRĂ DIN MORȚI

„Pentru că, dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii Lui.“
Romani 6,5

*„Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi,
Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare,
datorită Duhului Său care locuiește în voi.“*
Romani 6,5

*„Vrednic de încredere este cuvântul: pentru că, dacă am murit împreună cu El,
vom și trăi împreună cu El.“*
2 Timotei 2,11

Cheile morții atârnă în interiorul mormântului lui Hristos. În afara mormântului, Isus a putut face multe minuni. Acestea le aparține învierea unei fete de doisprezece ani și a doi bărbați – care totuși toți au trebuit să moară (Marcu 5,41-41; Luca 7,14-15; Ioan 11,43-44). Pentru ca oamenii să învieze, fără ca să trebuiască să moară din nou, a trebuit Hristos să moară pentru ei, să coboare în mormânt, să ia cheile și să încuie ușa morții din partea dinăuntru.

Învierea lui Isus este darul lui Dumnezeu și dovada că prin moartea Sa au fost șterse pe deplin și cu succes păcatele credincioșilor Săi. Mânia lui Dumnezeu a fost îndepărtată. Aceasta se recunoaște din cuvintele «de aceea». Hristos era «ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus» (Filipeni 2,8-9). Fiul lui Dumnezeu a strigat la cruce: «S-a sfârșit!» (Ioan 19,30). Și prin Înviere Dumnezeu Tatăl vorbește: „Cu adevărat s-a sfârșit!” Această lucrare măreață, pentru a plăti pentru păcatele noastre, ca să ne îndreptățescă și să mulțumească dreptatea lui Dumnezeu, a fost terminată prin moartea lui Isus.

În mormânt El a avut dreptul și puterea să ia cheile morții și să deschidă ușa tuturor celor care în credință vin la El. Dacă s-a plătit pentru păcat, neprihănirea a fost dăruită și dreptul a fost restabilit, atunci nimic nu poate ține în mormânt pe Hristos sau pe credincioșii Lui. De aceea Isus a strigat: «Am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor; și am cheile morții și ale Locuinței morților» (Apocalipsa 1,18).

Biblia este pătrunsă de adevărul, că unirea cu Hristos înseamnă să înviezi împreună cu El dintre morți. «Pentru că, dacă ne-am făcut una cu El în asemănarea morții Lui, tot așa vom fi și în a învierii Lui» (Romani 6,5). «Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus» (1 Tesaloniceni 4,14). «Și Dumnezeu L-a înviat pe Domnul și ne va învia și pe noi prin puterea Sa» (1 Corinteni 6,14).

În aceasta constă legătura dintre moartea lui Hristos și învierea noastră: «Țepușa morții este păcatul» (1 Corinteni 15,56). Aceasta înseamnă că noi toți am păcătuit și Legea condamnă pe păcătos la moartea veșnică. Dar textul continuă: «Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos» (versetul 57). Cu alte cuvinte: cerința Legii a fost împlinită prin viața și moartea lui Isus. De aceea păcatele sunt iertate. De aceea a fost luată țepușa. De aceea aceia care cred în Isus nu sunt pedepsiți cu moartea veșnică, ci «sunt înviați nesupuși putrezirii ... atunci se va împlini cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”» (1 Corinteni 15,52-54). Lăsați-vă cuprinși de uimire și veniți la Hristos. El vă invită: «Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi» (Ioan 11,25).

42. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ DEZARMEZE STĂPÂNIRILE ȘI AUTORITĂȚILE

„El a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce; dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce.“

Coloseni 2,14-15

„Cine practică păcatul este de la diavolul; pentru că diavolul păcătuiește de la început. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.“

1 Ioan 3,8

«Stăpânirile și autoritățile», amintite deseori în Biblie, pot să se refere la guvernele lumii. Dar când citim că Hristos la cruce a dezbrăcat «stăpânirile și autoritățile» și «le-a făcut de rușine în public» și a triumfat «asupra lor», atunci ar trebui să ne gândim la autoritățile demonice, care domină lumea. Una dintre cele mai puternice afirmații despre aceste autorități demonice este în Efeseni 6,12: «Lupta noastră nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva stăpânirilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești».

Satan este numit de trei ori «stăpânitorul lumii acesteia». În ultima oră a vieții Sale, Isus a spus: «Acum este judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară» (Ioan 12,31). Moartea lui Isus a fost înfrângerea decisivă a «stăpânitorului lumii acesteia» - diavolul. Și dacă satan este învins, atunci și îngerii lui căzuți sunt înfrânți.

Ei toți au primit lovitura de moarte, atunci când Isus a murit la cruce. Aceasta nu înseamnă că ei nu mai există. Noi luptăm și astăzi împotriva lor. Dar ei sunt dușmani învinși. Noi știm că avem parte de victoria decisivă. Este ca și cum am tăia capul unui balaur mare și el încă mai lovește cu furie până și-a pierdut sângele. Bătălia a fost câștigată. Dar noi trebuie mereu să ne păzim de pagubele, pe care el poate să le provoace.

Cu moartea lui Isus, Dumnezeu «a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, ... și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce» (Coloseni 2,14; vezi capitolul 7). În felul acesta El a dezbrăcat total «stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public». Cu alte cuvinte: dacă Legea lui Dumnezeu nu ne mai condamnă, deoarece Hristos a anulat vina noastră, atunci satan nu ne mai poate acuza.

Deja înainte de venirea lui Hristos lucrarea mare a lui satan a fost să acuze poporul lui Dumnezeu. Cuvântul *satan* înseamnă „împotrivor sau acuzator”. Dar să citim ce a avut loc atunci când a murit Hristos. Apostolul Ioan scrie: «Și am auzit un glas puternic în cer, spunând: „Acum a venit mântuirea și puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Hristosului Său; pentru că a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri» (Apocalipsa 12,10). Aceasta este dezarmarea și biruința asupra stăpânirilor și autorităților.

Acum în Hristos nu se mai poate ridica nici o acuzare împotriva aleșilor lui Dumnezeu. «Cine va aduce acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel care îndreptățește» (Romani 8,33). Nici omul și nici satan nu mai poate aduce acuzare. Cazul a fost încheiat. Hristos este dreptatea noastră. Disprețuitorul nostru este dezarmat. La încercarea de a ne acuza înaintea tribunalului ceresc el este profund făcut de rușine. Acum ar trebui să slujim lui Hristos în această lume fără frică și liberi și să iubim pe oameni! Nimeni, din cei care se încred în Hristos, nu va fi condamnat. Așa ar trebui noi să prevenim ispitele diavolului. Promisiunile și minciunile lui și puterea lui au fost distruse.

43. Hristos a suferit și a murit ...

CA PRIN EVANGHELIE PUTEREA LUI DUMNEZEU SĂ FIE PUSĂ ÎN LIBERTATE

„Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.“

1 Corinteni 1,18

„Pentru că mie nu-mi e rușine de Evanghelie; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede: atât iudeu, întâi, cât și grec.“

Romani 1,16

Evanghelie înseamnă vestea bună. În primul rând ea este o veste bună și abia apoi teologie. O veste este o relatare, că ceva deosebit a avut loc. O veste *bună* face cunoscut, că ceva a avut loc, care face pe oameni fericiți. Evanghelia este absolut cea mai bună veste, deoarece se vestește ceva care face pe oameni fericiți pentru totdeauna.

Evanghelia vestește moartea și învierea lui Hristos. Apostolul Pavel arată clar importanța acestei vești:

Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia, ... că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, și că a fost înmormântat, și că a înviat a treia zi, după Scripturi, ... Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum. (1 Corinteni 15,1-7)

Afirmația centrală a Evangheliei este, că «Hristos a murit pentru păcatele noastre ... a fost înmormântat ... a fost înviat ... S-a arătat la peste cinci sute de oameni». Afirmația, că mulți dintre acești martori încă mai trăiau, arată, cât de reală este Evanghelia. Prin aceasta Pavel voia să spună, că cititorii puteau să găsească unii martori, ca să-i întrebe. Evanghelia este un mesaj despre fapte. Și aceste fapte puteau fi verificate. Erau martori ai morții lui Isus, ai înmormântării și ai învierii Lui.

Tragic este, că mulți oameni consideră această veste o nebunie. Pavel a spus: «Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu» (1 Corinteni 1,18). Ca să se pună în libertate această putere, a murit Isus: «Evanghelia ... este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede» (Romani 1,16).

De ce moartea lui Hristos nu este primită de toți oamenii ca veste bună? Noi trebuie mai întâi să cunoaștem că ea este adevărată și bună, înainte ca s-o putem crede. Deci se pune întrebarea: De ce unii cred că ea este o veste adevărată și bună, iar alții nu cred? Un răspuns la aceasta este în 2 Corinteni 4,4: «cei care pier, în care dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.» Făcând excepție de aceasta, natura omenească păcătoasă este oarbă pentru adevărata realitate spirituală. «Omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el» (1 Corinteni 2,14).

Dacă cineva trebuie să recunoască că Evanghelia este adevărată și bună, trebuie mai întâi, prin puterea lui Dumnezeu, să învingă orbirea satanică și surzenia omenească. De aceea Biblia spune că Evanghelia este ce-i drept pentru mulți o nebunie, dar «pentru cei chemați, Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu» (1 Corinteni 1,24). Această «strigare» este o faptă de har a lui Dumnezeu, care îndepărtează toată insensibilitatea naturală și toată orbirea satanică, pentru ca noi să cunoaștem, că Hristos este Adevărul cel bun. Această faptă de har este însăși darul lui Hristos, pe care El l-a răscumpărat cu sângele Său. Priviți la El și rugați-vă ca Dumnezeu să vă facă capabili să cunoașteți Evanghelia lui Hristos și s-o primiți.

44. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ ÎNLĂTURE VRĂJMĂȘIA DINTRE POPOARE

„El a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduielei, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia.“

Efeseni 2,14-16

Neîncrederea, prejudecățile și atitudinea umilitoare a unora față de alții, între iudei și păgâni (neiudei), în timpul nou-testamental era tot așa de serioasă ca și problemele rasiale și vrăjmășia grupelor etnice și naționale de astăzi. Un incident negativ de felul acesta a avut loc în Antiohia între Chifa (Petru) și Pavel. Pavel relatează despre întâmplare: «Dar, când a venit Chifa la Antiohia, m-am opus lui pe față, pentru că era de condamnat. Pentru că, mai înainte de a veni unii de la Iacov, el mânca împreună cu națiunile; dar, când au venit aceștia, el se retrăgea și se separa, temându-se de cei din circumcizie» (Galateni 2,11-12).

Petru a devenit liber prin Evanghelia lui Isus Hristos. Cu toate că el era un creștin iudeu, el a mâncat cu creștinii neiudei. Zidul de despărțire căzuse. Vrăjmășia a fost biruită. Pentru aceasta a murit Hristos. Dar unii iudei conservativi au venit la Antiohia. Chifa a fost cuprins de panică. Deoarece se temea de critica acestor iudei, s-a distanțat de păgâni.

Apostolul Pavel a fost confruntat direct cu aceasta. Ce ar face el? Să accepte aceasta? Să păstreze pacea între vizitatorii conservativi și iudeii creștini din Antiohia, cu convingeri mai libere? Cheia comportării lui Pavel constă în afirmația următoare: «am văzut că ei nu umblă drept, după adevărul Evangheliei» (Galateni 2,14). Aceasta este o afirmație decisivă. Despărțirea între rase este o temă a Evangheliei! Teama lui Chifa și retragerea lui din părtășia cu păgânii nu corespundea «adevărului Evangheliei». Hristos a murit ca să dărâme această delimitare. Dar Chifa a construit-o iarăși.

Deci Pavel nu a acceptat simpla această comportare. El nici nu a păstrat o pace, care tăgăduia Evanghelia. El s-a opus public lui Chifa: «Am spus lui Chifa înaintea tuturor: „Dacă tu, iudeu fiind, trăiești ca națiunile și nu ca iudeii, de ce obligi națiunile să se iudaizeze?”» (Galateni 2,14). Sau exprimat altfel: când Chifa s-a distanțat de creștinii neiudei, el le-a prezentat un mesaj ucigător: trebuie să devii ca un iudeu, ca să fi pe deplin acceptat. Dar tocmai aceasta voia Hristos să desființeze prin moartea Sa.

Isus a murit, ca să creeze pentru toate rasele un drum cu totul nou de împăcare. Ritualurile și apartenența la o rasă nu sunt baza unei conviețuirii în armonie. Numai Hristos oferă această bază. El a împlinit Legea în chip desăvârșit. Toate elementele Legii, care despart pe oameni unii de alții, au fost anulate prin El – cu excepția Evangheliei. Este imposibil să se creeze o unitate permanentă între popoare, prin faptul că se spune simplu, toate religiile ar putea veni împreună fără nici un fel de diferențieri. Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a trimis în lumea aceasta ca singura și exclusivă posibilitate prin care păcătoșii sunt salvați și popoarele se împacă pentru totdeauna unele cu altele. Dacă tăgăduim aceasta, subminăm adevărata bază a speranței veșnice și a unei unități de durată între popoare. Prin moartea Sa la cruce s-a creat nu ceva limitat regional, ci ceva cu valabilitate generală. Dumnezeu și omul au fost împăcați. Numai dacă popoarele cunosc și recunosc aceasta, se vor iubi și prețui reciproc. Dacă noi biruim înstrăinarea noastră de Dumnezeu, și Hristos biruie înstrăinarea dintre națiuni.

45. Hristos a suferit și a murit ...

CA SĂ RĂSCUMPERE OAMENI DIN ORICE SEMINȚIE ȘI LIMBĂ ȘI POPOR ȘI NAȚIUNE

„Și ei cântă o cântare nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecețile, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune.”

Apocalipsa 5,9

Această scenă are loc în cer. Apostolului Ioan i se acordă posibilitatea de a privi o clipă în viitorul, care este în mâna lui Dumnezeu: «Și am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron o carte, ... pecetluită cu șapte peceți» (Apocalipsa 5,1). Deschiderea cărții înseamnă că se arată istoria viitoare a omenirii. Ioan plânge, deoarece se pare că nu există nimeni care să poată deschide cartea. Atunci una din ființele cerești spune: «Nu plânge! Iată, Leul care este din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.» (Apocalipsa 5,5). Prin aceasta se referă la Isus Hristos, Mesia. Prin moartea Sa și prin învierea Sa El a biruit. Apoi Ioan Îl vede pe El: «Am văzut un Miel stând ca înjunghiat» (Apocalipsa 5,6).

Apoi ființele cerești din jurul tronului s-au prosternat și au adorat pe Hristos. Ei cântă o cântare nouă. Este uimitor, căci cântarea vestește, că moartea lui Hristos L-a făcut vrednic să deschidă cartea istoriei. Aceasta înseamnă că moartea lui Hristos a fost necesară, ca Dumnezeu să poată să-Și împlinească țelurile Sale globale în istorie. «Ei cântă o cântare nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecețile, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune”» (Apocalipsa 5,9).

Hristos a murit ca să salveze o varietate mare de oameni. Păcatul nu face excepție de nici o cultură. Toți oamenii au păcătuit. Fiecare rasă și fiecare cultură trebuie împăcată cu Dumnezeu. Deoarece epidemia cu numele păcat a cuprins toată lumea, și mijlocul de vindecare este global. Isus a văzut chinul venind asupra Lui la cruce și a spus deschis despre dimensiunea țelului Său: «Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine» (Ioan 12,32). Când Hristos a planificat moartea Sa, a ținut cont de toată lumea.

Creștinismul a început în Orient. Pe parcursul secolelor s-a deplasat foarte mult spre vest. Dar în zilele noastre credința creștină devine tot mai mult o religie care nu mai poartă caracterul pur vestic. Aceasta nu surprinde. Deja în Vechiul Testament a fost prezis efectul global: «Toate marginile pământului își vor aminti și se vor întoarce la Domnul și toate familiile națiunilor se vor închina înaintea Ta» (Psalm 22,27). «Să Te laude popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude!» (Psalm 67,4). Pe când lucrarea de slujire a lui Isus pe pământ se apropia de sfârșit, El a explicat clar, care a fost misiunea Lui: «Așa trebuia să pătimească Hristosul și să învieze dintre morți a treia zi și să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile» (Luca 24,46-47). Porunca dată ucenicilor Săi era foarte clară: «Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile» (Matei 28,19).

Isus Hristos nu este Divinitatea unei seminții. El nu aparține unei singure culturi sau grupe etnice. El este «Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii» (Ioan 1,29). «Pentru că nu este deosebire între iudeu și grec; pentru că același Domn al tuturor este bogat față de toți ce-I care-L cheamă. Pentru că „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”» (Romani 10,12-13). Chemați-L acum și atașați-vă de marea grupă a răscumpăraților din toată lumea.